

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **XX**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2019 č.j. KRPA-188802-15/ČJ-2019-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil neuložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování žalobci. Žalovaný dle žalobce dostatečně nezohlednil individuální okolnosti daného případu a nepostupoval přiměřeně. Podotkl, že již do

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

protokolu o podání vysvětlení ze dne 15. 5. 2019 uvedl, že na území České republiky bydlí s přítelkyní (občankou České republiky) a jejím nezletilým synem, a to na adrese XX. Jejich partnerský vztah trvá dva roky, z toho jeden rok sdílí společnou domácnost. Žalobce doplnil, že na území České republiky dále žije jeho sestra, a tedy je zřejmé, že zde (žalobce) žije rodinným životem a má trvalé rodinné vazby. Žalobce namítal zásah do soukromého a rodinného života, neboť rozhodnutím o zajištění je žalobce omezen v realizaci partnerského života. Žalovaný dle žalobce nezjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a nevypořádal se se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, s tím, že se pobytovou situací žalobce nezabýval komplexně a nezohlednil jeho dlouhodobý partnerský vztah. Kdyby tak učinil, musel by nutně dojít k závěru, že míra, kterou může být zasahováno do soukromého a rodinného života žalobce, je rozhodnutím o zajištění překročena, a předmětné rozhodnutí je nepřiměřené. Žalobce dále namítal, že jeho vyhoštění není realizovatelné, neboť na území Evropské unie pobývá již od roku 2013, tedy více než 5 let. Kubánské migrační orgány mají velmi přesný přehled o pobytu, včetně délky pobytu, všech občanů, kteří Kubu v posledních letech opustili. Dle zákona o migraci jsou lidé, kteří žili mimo Kubu více než dva roky, automaticky považováni za tzv. emigranty. Tyto osoby rovněž ztrácí přístup ke zdravotní péči, je zde reálné nebezpečí propadnutí veškerého majetku státu. Je možné tato práva znovu nabýt, ale je zde nutnost, aby se za osobu někdo zaručil. Žalobce však namítl, že má celou rodinu v Evropě a bylo by pro něj nemožné, aby se za něj někdo zaručil. Žalobce má již také zneplatněný cestovní doklad a není tedy v tuto chvíli možné, aby vycestoval. Touto skutečností se však žalovaný dle žalobce nezabýval a pouze odkazoval na běžnou praxi při vyhošťování. Žalobce dále konstatoval, že mu mělo být uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování, a to povinnost zdržovat se na konkrétní adrese: XX, neboť na této adrese sdílí společnou domácnost se svou přítelkyní. Z jeho jednání navíc vyplývá ochota spolupracovat se správním orgánem, jelikož byl zajištěn na pracovišti OAMP, kde se snažil legalizovat si pobyt. Správní orgán měl tedy dle žalobce přikročit k uložení mírnějších opatření a až v případě jejich nerespektování měl přistoupit k zajištění žalobce. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud nařízení jednání neshledal nezbytným.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 27. 10. 2018 č.j. CPR-25808/ČJ-2018-931200-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států

Evropské unie na dobu 1 roku dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 2. 2019 č.j. MV-148973-5/OAM-2018, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 2. 2019. Dne 14. 5. 2019 byla na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vyslána policejní hlídka. Na přepážce se nacházel žalobce, který byl v evidenci nežádoucích osob. Byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobce při podání vysvětlení dne 15. 5. 2019 žalovanému mimo jiné uvedl, že ví o tom, že mu bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění, že byl vyhoštěn na jeden rok. Rozhodnutí mu bylo doručeno poštou. Nevycestoval, protože podal odvolání. Ví o tom, že jeho odvolání bylo zamítnuto a že se zde nachází neoprávněně. Žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Ví o tom, že je zde neoprávněně, protože nevycestoval, kdy měl. Peníze na finanční záruku nemá. V České republice bydlí u své přítelkyně na adrese XX. Bydlí tam s přítelkyní a jejím synem, kterého ona má z předchozího vztahu. Poštu tam žalobce přebírá. Má tam označenou schránku se jménem své přítelkyně. V České republice žalobce nemá žádné příbuzné, matka a bratr žijí ve Španělsku a zbytek rodiny je na Kubě. Na Kubě už má jen babičku, na které mu záleží. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost. Pouze pomáhá se synem své přítelkyně. S přítelkyní se poznal na diskotéce na Andělu, ona pracovala na baru. Ve vztahu jsou dva roky a spolu žijí jeden rok. 31. 4. 2019 (sic) si připomněli dva roky jejich vztahu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce „žádal, přerušil a nedostal ho“. K České republice nemá žádné vazby, nic nesplácí, nemá hypotéku ani automobil. Nevlastní v České republice ani v domovském státě žádný majetek, žádnou trestnou činnost nepáchal. Překážku ve vycestování tvoří jeho přítelkyně a její syn, se kterými zde žije. Chce zde zůstat s nimi. Dále žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, peníze na vycestování nemá, peníze na pobyt zde má. Ve svém domovském státě se nemá kam vrátit, chce zůstat zde v České republice. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2019 č.j. KRPA-188802-15/ČJ-2019-000022-ZZC byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

8. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
9. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní*

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

10. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
11. Žalobce zjevně pobýval na území České republiky neoprávněně, protože mu bylo vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, jež nabylo právní moci dne 15. 2. 2019. Žalobce nevycestoval z území České republiky a setrval na jejím území, a to v rozporu se zákonem i s vydaným rozhodnutím o uložení správního vyhoštění. Žalobce přitom, jak sám připustil při podání vysvětlení před žalovaným, věděl, že byl povinen vycestovat z území České republiky, přesto tak neučinil.
12. S ohledem na dosavadní protiprávní jednání žalobce nelze uzavřít, že by rozhodnutí o jeho zajištění bylo nepřiměřené. Žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně a nevycestoval z jejího území ani přes vydané (pravomocné a vykonatelné) rozhodnutí o správním vyhoštění. Za této situace bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění, aby nedošlo ke zmaření jeho správního vyhoštění z území České republiky. Na tomto závěru nemění ničeho ani žalobcem namítaná skutečnost, že na území České republiky bydlí se svou přítelkyní a jejím synem; jelikož žalobce (jak sám připustil při podání vysvětlení před žalovaným dne 15. 5. 2019) věděl o své povinnosti vycestovat z území České republiky, kterou porušil, je zřejmé, že riziko dalšího neoprávněného setrvání žalobce na území České republiky bylo vysoké.
13. Pokud jde o žalobcovy námitky, na jejichž základě má žalobce za to, že jeho správní vyhoštění z území členských států EU je nerealizovatelné (že žalobce má být rodinným příslušníkem občana EU, že právo na zachování jeho soukromého a rodinného života převáží nad zájmem na jeho vyhoštění, že měl v domovské zemi ztratit některá svá práva atd.), Městský soud v Praze uvádí, že v nyní posuzované věci je přezkoumáváno rozhodnutí o zajištění žalobce, nikoliv o jeho správním vyhoštění. Otázkou realizovatelnosti vyhoštění cizince je správní orgán povinen se nejpodrobněji zabývat v řízení o správním vyhoštění; k tomu v nyní posuzované věci došlo, neboť žalobci již bylo pravomocným a vykonatelným rozhodnutím (jež žalobce nerespektoval) uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok. Městský soud v Praze nikterak nezpochybňuje žalobcem odkazovanou judikaturu týkající se nezákonnosti zajištění cizince za účelem správního vyhoštění v případě neexistence reálného předpokladu pro jeho vyhoštění, na případ žalobce však tyto závěry nejsou přílehlivé. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016 č.j. 1 Azs 5/2016-25: „*Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále poukazuje na rozsudek ze dne 26. 8. 2013, č.j. 8 As 33/2013 - 35, ve kterém soud reagoval na výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu (jde o žalobcem odkazované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150, pozn. Městského soudu v Praze) následovně: [z] odůvodnění zmiňovaného rozhodnutí rozšířeného senátu je patrné, že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno*

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

rozhodnutí ve věci samé (srov. zejm. bod 27, v němž rozšířený senát stanoví povinnost správního orgánu v řízení o zajištění „předběžně“ posoudit možné překážky správního vyhoštění). V nyní posuzované věci již bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, které bylo potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 22. 10. 2012. Žalobu proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nepodal. Žalovaná proto nemusela činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele, ale mohla vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění.“

14. I v případě žalobce již bylo vydáno pravomocné a vykonatelné rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 27. 10. 2018 č.j. CPR-25808/ČJ-2018-931200-SV ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 2. 2019 č.j. MV-148973-5/OAM-2018 (v právní moci ode dne 15. 2. 2019), jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na jeden rok. Žalobce toto rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, pročez žalovaný dospěl ke správnému závěru o nezbytnosti žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění. Co se týče otázky realizovatelnosti žalobcova správního vyhoštění, touto se zabývaly správní orgány v řízení o správním vyhoštění žalobce (viz např. s. 3-4 rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 2. 2019 č.j. MV-148973-5/OAM-2018, kde se tento správní orgán podrobně zabýval zásahem správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života; z tohoto rozhodnutí lze vyvodit i závěr, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU), přičemž žalobci nic nebránilo vznášet podrobnější námitky tohoto charakteru (včetně námitek o jeho situaci po případném návratu do země původu) právě v tomto vyhošťovacím řízení. V nyní posuzované věci soudu nepřísluší posuzovat zákonnost již dříve pravomocně a vykonatelně uloženého správního vyhoštění. Z těchto důvodů soud neprováděl dokazování žalobcem předloženými fotografiemi, jež mají prokazovat rodinný život a rodinné vazby žalobce na území České republiky. Soud podotýká, že s ohledem na žalobcovo dosavadní intenzivní a zjevně i vědomé porušování právního řádu České republiky zájem na žalobcově zajištění za účelem správního vyhoštění převáží nad jeho právem na zachování soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí z těchto důvodů není ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
15. Pokud jde o námitku, že žalobce již má zneplatněný cestovní doklad, a tedy není ani možné, aby vycestoval, soud uvádí, že i kdyby se toto tvrzení zakládalo na skutečnosti, pak tato námitka nemůže obstát. Zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016 č.j. 8 Azs 156/2015-44, jenž se sice týká chybějícího cestovního dokladu, ale z logiky věci lze jeho závěry vztáhnout i na zneplatněný cestovní doklad: *„Chybějící cestovní doklad stěžovatele není důvodem znemožňujícím vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 262/2015 - 31). Skutečnost, že stěžovatel neměl žádný cestovní doklad, a bylo proto nutné vydat mu náhradní, pouze zvyšuje časové nároky zajištění za účelem správního vyhoštění. K vyhotovení náhradního cestovního dokladu potřebného k provedení správního vyhoštění dochází v průběhu zajištění cizince, jak tomu bylo i v posuzované věci.“*
16. Pokud jde o otázku možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobci, tím se žalovaný podrobně zabýval na s. 3-4 napadeného rozhodnutí a dostatečně a

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

srozumitelně objasnil, proč se rozhodl žádné ze zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit (žalovaný připomněl, že žalobce nemá žádný majetek, disponuje minimální finanční hotovostí, pročez nelze uložit zvláštní opatření ve formě finanční záruky, a v jeho případě je zcela reálné, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se před jeho realizací skrývat, na základě jeho dosavadního jednání je zjevné, že žalobce neskytá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost zdržovat se na adrese místa pobytu za účelem provedení pobytové kontroly či osobně se hlásit policii v době policií stanovené). Soud toto hodnocení považuje za zcela dostatečné, a tedy nelze přitakat žalobci, že by rozhodnutí žalovaného bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí žalovaného jsou jasně zřejmé jak jeho skutkové, tak i právní závěry.

17. V této souvislosti lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:

„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit

území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

18. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchází porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“
19. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 téhož zákona, jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a nadále neoprávněně setrval na území České republiky. Žalobce zde nemá natolik intenzivní soukromý a rodinný život (srov. s. 3-4 rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 2. 2019 č.j. MV-148973-5/OAM-2018), že by bylo možno přistoupit k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, žalobce neměl peníze na složení finanční záruky, jeho předchozí nelegální pobyt na území České republiky byl vědomý. Z uvedených důvodů soud s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nebyly naplněny takové okolnosti, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na těchto závěrech nemění nic ani dobrovolné dostavení se žalobce na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky.
20. Vzhledem k uvedeným okolnostem zdejší soud uvádí, že v úvahu nepřipadalo uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Se zřetelem na dosavadní chování žalobce je totiž zřejmé, že by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jestliže se rozhodl nepřistoupit k uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování, přičemž tento svůj závěr dostatečně a podrobně odůvodnil. Jelikož ani dle závěru soudu nebylo možno uložit žalobci žádné ze zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud neprováděl důkaz nájemní smlouvou k bytu na adrese XX, neboť provedení tohoto důkazu by na shora vyslovených závěrech nic nezměnilo.

21. Soud podotýká, že žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci a na základě toho přijal odpovídající právní závěry. Pokud pak jde o žalobcem provedený výčet nejrůznějších ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (§ 2 odst. 2, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu), tento nelze považovat za žalobní body, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
22. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. června 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.